

РЕШЕНИЕ

№ 5134

гр. София, 06.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 24.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **6561** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.128, ал.1, т.8 от АПК. Образувано е по искова молба на директора на ТД на НАП С. срещу [община] с искане за прогласяване на нищожността на Решение № 3046/17.06.2020г. на Административен съд София град /АССГ/, 54 състав, постановено по адм.д.№ 320/2020г., с което е отменено решение № ПИ-503 от 16.12.2019г. на ищеца, отменени са разпореждания на публичен изпълнител при ТД на НАП С. и преписката е върната на публичния изпълнител за продължаване на действията по принудително изпълнение по изп. дело № 52140000537/14г.

Ищецът твърди, че процесното решение е нищожно, защото е с него е постановено извършване на действия с невъзможен предмет, тъй като съдът е излязъл извън пределите на правораздавателните си правомощия. Той е разрешил спор между възискатели, който съгласно чл. 219, ал.2 от ДОПК се решава от министъра на финансите, а не от съда. Освен това е допуснал оспорване на разпределението на постъпилите суми в резултат на принудителни действия, което не подлежи на обжалване по съдебен ред. Като е върнал преписката на публичния изпълнител с указание да присъедини [община] в изпълнителното производство като обезпечен кредитор, съдът е дал указания с невъзможен предмет с оглед забраната в чл. 638, ал.1 от ТЗ. Излага се и други съображения, които обаче имат отношение към законосъобразността на съдебния акт, а не към неговата нищожност, поради което не подлежат на разглеждане в рамките на това производство. Предвид тези изложеното се иска обявяване на нищожност на Решение № 3046/17.06.2020г. на

Административен съд София град /АССГ/, 54 състав, постановено по адм.д.№ 320/2020г. Претендира разноски по списък.

Ответникът – [община], редовно призван, в отговор от 09.09.2020г. оспорва исковата молба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за недължимост и алтернативно – за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на ищеца.

След като се запозна с исковата молба, с отговора на ответника и с приложените по делото писмени доказателства, съдът прие следното от фактическа страна :

От представеното адм. дело № 320 от 2020г. е видно, че в ТД на НАП С., дирекция СДО е образувано изпълнително дело № 52140000537/2014 г. за събиране на публични вземания срещу [фирма] /Г./. На основание чл. 212 от ДОПК, органът по принудително изпълнение, с искане изх. №0537-000995/30.09.2014 г., е изискал от [община], отдел „Местни данъци и такси“ удостоверение за данъчна оценка на имотите, собственост на Г., подробно описани в искането. В отговор от [община] са представени Удостоверение №Д0008290/06.10.2014 г. и Удостоверение №[ЕГН]/18.06.2019 г. за данъчна оценка.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № МДТ-636/09.07.2019 г. публичен изпълнител при [община] е наложил възбрана върху недвижими имоти, собственост на [фирма], подробно описани в постановлението, за обезпечаване на установени с актове за установяване на задължения (индивидуализирани в постановлението) и изискуеми публични вземания в общ размер на 179 137,19 лв., в т.ч. 125561,02 лв. главница и 53576,17 лв. лихви. Установява се, че възбранените с постановлението недвижими имоти, представляващи поземлени имоти, находящи се в [населено място], заедно с построените върху тях сгради, са идентични с недвижимите имоти, предмет на извършената публична продажба по процесното изпълнително производство. Със заявление изх. № МДТ-639/10.07.2019 г. [община], дирекция „Местни данъци и такси“ е поискала от Служба по вписванията – [населено място], да разпореди вписването на възбраната във връзка с издаденото постановление. Видно от представена по делото справка от Агенция по вписванията – [населено място] и от положен печат на Служба по вписванията [населено място] върху постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № МДТ-636/09.07.2019 г., на 10.07.2019 г. наложената възбрана върху процесните имоти са вписани в полза на кредитора [община]. Видно от същата справка на 30.08.2019 г. процесните имоти са прехвърлени на купувача [фирма], като е отбелязано, че придобиването е чрез публичен търг/постановление за възлагане.

Със съобщение изх. № С192225-111-002969/20.09.2019 г. публичният изпълнител е съобщил, че ще се проведе търг с тайно наддаване по реда на чл. 251- чл. 254 от ДОПК, като в същото са описани подробно всички недвижими имоти, за които ще се проведе търга, както и първоначалната им цена. От Обявление с изх. № С192225-118-0000551/07.08.2019 г. се установява, че в проведения на 07.08.2019 г. търг с тайно наддаване, са се явили трима участници. Във връзка с постъпилите суми от проведения търг по изпълнителното дело са издадени Разпореждания за разпределение л.107-114 от делото, въз основа на които са разпределени суми по сметка на НАП, за погасяване на данъчни задължения и задължения за задължителни осигурителни вноски.

На 10.12.2019 г. по описа на ТД на НАП С., дирекция СДО е постъпила жалба с вх.

№63-00-989/10.12.2019 г., подадена от [община], с която се иска отмяна на извършеното разпределение, както и на публичния изпълнител да бъде указано да разпредели на [община] дължими суми за данък недвижим имот (ДНИ), ведно с лихвите. Към жалбата са приложени справки за отделните недвижими имоти, в които са посочени дължимите към общината суми за ДНИ и ТБО за процесните периоди. С решение № ПИ-396/10.10.2019 г., издадено от директора на ТД на НАП С., жалбата е оставена без разглеждане. Изложени са мотиви, според които [община] не е страна в изпълнителното производство и няма право на обжалване. С Определение № 9072/22.11.2019 г., постановено по адм. дело № 12601/2019 г. по описа на АССГ, съдът е отменил решение № ПИ-396/10.10.2019 г., като е върнал преписката за ново произнасяне от директора на ТД на НАП С., със задължителни указания публичният изпълнител да изясни, въз основа на каква данъчна оценка е определен данъкът за внасяне и дали тя е актуална, както и спазено ли е изискването на чл. 28, ал. 3 от ЗМДТ.

С решение № ПИ-503/16.12.2019 г., издадено от директора на ТД на НАП С., жалбата на [община] е оставена без уважение като неоснователна. Срещу него е подадена жалба от [община], по която е образувано адм. дело № 320/2020г. на АССГ, 54 с-в. С решението по делото съдът е приел, че [община] има качеството на публичен взыскател, поради наличието на установени публични вземания за данък недвижими имоти (ДНИ) и такса битови отпадъци (ТБО) към длъжника в процесното изпълнително производство - [фирма]. Същият не е присъединен като страна в това изпълнително производство, въпреки че върху недвижимите имоти, предмет на публичната продажба, е наложена възбрана преди издаване на Постановлението за възлагане на недвижим имот, съответно преди вписването му в Имотния регистър на 30.08.2019 г. Съгласно чл. 459, ал. 1 ГПК вр. чл. 206 ДОПК кредиторът, в полза на който е допуснато обезпечение чрез налагане на заповест или възбрана, се смята за присъединен взыскател, когато изпълнението е насочено върху предмета на обезпечението. Следователно [община], в качеството ѝ на кредитор, в полза на който е наложена възбрана върху имотите, срещу които е насочено принудително изпълнение, се счита за присъединен кредитор в изпълнителното производство срещу [фирма]. Като не е бил присъединен по реда на чл. 217, ал. 2 ДОПК с разпореждане на публичния изпълнител преди изготвянето на разпределението на събраните суми, същият е бил лишен от правото му на участие в изпълнителното производство. Така констатираното нарушение обуславя незаконосъобразност на действията на публичния изпълнител по разпределение на суми, постъпили в резултат на принудителното изпълнение, тъй като са извършени без да е присъединен публичния взыскател – [община] в нарушение на чл. 459, ал. 1 ГПК вр. чл. 206 ДОПК и чл. 217, ал. 2 ДОПК. Поради това процесното решение ведно с разпорежданията за разпределение на суми на публичния изпълнител са отменени, а преписката е върната на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] за издаване на разпореждане по чл. 217, ал. 2 ДОПК вр. чл. 206 ДОПК вр. чл. 459, ал. 1 ГПК за присъединяване на [община], в качеството ѝ на публичен взыскател за установените и обезпечени публични вземания от [фирма].

Въз основа на така приетата фактическа обстановка, съдът прави своите правни изводи :

Искът за прогласяване на нищожност на съдебно решение на административен съд е изрично предвиден в разпоредбата на чл.128, ал.1, т.8 АПК, поради което е

ДОПУСТИМ. Разгледан по същество, искът е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Нищожността на съдебните решения е резултат от най - тежките пороци във връзка с формиране на волята на съдебния орган. Касае се за недостатъци, свързани с функционирането на съда, с надлежното сформирание на състава му, с изключителното му овластяване да разрешава съдебни спорове, с формата или с абсолютната невъзможност да бъде разбрана изразената воля. Нищожно съдебно решение ще е налице, когато е постановено от незаконен състав, еднолично от съдия, вместо от съдебен състав, когато това е предвидено в закона, само от съдебни заседатели, или с участието на лице, което не е съдия в съответния съд, устно и е неподписано.

В конкретния случай, решението, обявяването на чиято нищожност се иска, е съдебен акт, имащ окончателен характер. Съдебният акт на АССГ е постановен в рамките на правораздавателната власт на съда, от законен едноличен състав. Актът е писмен и е подписан от съдебния състав, който е разгледал делото. Ясно е изразена волята на съда да се отмени обжалваното пред него решение на административния орган и разпорежданията за разпределение на публичния изпълнител, като мотивите са подробни, ясни и разбираеми.

На първо място, съдът не е излязъл извън пределите на правораздавателните си правомощия. Той е сезиран с жалба по чл. 268, ал.1 от ДОПК срещу действия на публичен изпълнител, с решението по която не се разрешава спор между взискатели. По делото въобще не се съдържат доказателства за наличие на такъв спор, нито за останалите предпоставки по чл. 219, ал.2 от ДОПК – производството да е за събиране на разнородни публични вземания, имуществото на длъжника да не е достатъчно за тяхното погасяване независимо от прилаганите способности или от реда, по който се събират тези вземания, разпределението да е извършено до изчерпването на постъпленията. Напротив, спорът е срещу действия на публичен изпълнител, като няма пречка да се оспори разпределението на постъпилите суми в резултат на принудителни действия, което също е действие на този орган. Следователно то подлежи на обжалване по съдебен ред.

На второ място, не се кредитират и твърденията, че като е върнал преписката на публичния изпълнител с указание да присъедини [община] в изпълнителното производство като обезпечен кредитор, съдът е дал указания с невъзможен предмет с оглед забраната в чл. 638, ал.1 от ТЗ. Напротив, предметът на указанията е възможен и изпълним, тъй като имуществото на длъжника, върху което е наложена възбрана, е такова по чл. 193 от ДОПК - преди откриването на производство по несъстоятелност вече са наложени мерки за обезпечаване на публични вземания или срещу което е започнало принудително изпълнение за събиране на публични вземания. В случая постановлението за налагане на обезпечителни мерки е от 09.07.2019г., а решението за откриване на производство по несъстоятелност е от 04.07.2019, като очевидно към 09.07.2019г. същото не е влязло в сила. То не е влязло в сила и към 10.07.2019г., когато в полза на [община] е вписана възбрана върху същото имущество. Следователно предметът на указанията, дадени от съда – да се издаде разпореждане по чл. 217, ал.2 от ДОПК за присъединяване на [община] като публичен взискател, имат възможен предмет и са изпълними. Не е налице и хипотезата на чл. 638, ал.4, изр. последно, тъй като както стана ясно, обезпечителните мерки са наложени преди влизане в сила на съдебното решение за откриване на производство по несъстоятелност на длъжника.

На трето място, правилността на тълкуването на разпоредбите на ДОПК и ТЗ в

съдебното решение не е предмет на преценка в настоящото производство, защото е свързана с приложението на материалния и процесуален закон, и не обуславят нищожност на съдебния акт. Обратното би довело до ситуация, при която друг, равен по степен съд, да ревизира съдебен акт на състав на същия съд и по-точно да касира приетите от него мотиви, което е недопустимо при наличие на окончателен съдебен акт.

Въз основа на гореизложеното настоящият състав намира, че наведените от ищеца пороци на съдебното решение на АССГ не са такива, които да водят до нищожност, поради което настоящият състав приема предявения иск за неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер от 200лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от директора на ТД на НАП С. срещу [община], с искане за прогласяване на нищожността на Решение № 3046/17.06.2020г. на Административен съд София град /АССГ/, 54 състав, постановено по адм.д.№ 320/2020г., като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати на [община] разноски по делото в размер на 200лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

СЪДИЯ: